

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

7DE ÅRG.

DEN 8 APRIL 1906.

N^Ö 28

OBS. Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes. **OBS.**

INNEHÅLL: Karl J. Bergström. — Svensk konst. — Olympiska spelen. — Bilder från skilda delar af landet. — "På lek" af Elisabeth Kuylenstierna-Wenster. — John Ericsons minne i Amerika. — Eugène Carrière. — Det nyaste Uppsala. — Tvenne märkliga dödsfall. — Lefvande begrafne — och räddade. — Winston Churchill. — Brokigt utomlandsnytt. — Veckans porträttgalleri. — Marockanska bilder för dagen.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1906

Foto, Billberg, Köping.

skiss: Kem. A.-B. Bengt Ståverparre Sklm.—Gbg.

KARL J. BERGSTRÖM.

LANDSHÖFDING I NORRBOTTENS LÄN.

KARL J. BERGSTRÖM.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Åter har en af vårt nordligaste läns brännande frågor dragit allmänhetens blickar mot norr. Ty budskap komma därifrån, som talar om hotande nöd. Så har namnet för dagen åter blifvit Norrbottenshöfdingens.

När den Boströmska regeringen år 1900 kallade dåvarande häradshöfding Karl J. Bergström från hans domsaga i Köping till landshöfding öfver Norrbottens län, var detta en regeringshandling, som vittnade om skarp blick för hvad denna landsända kräfvat af sin högste styresman. Ty energi, uthållighet i arbetet, verksamhetslust måste innehafvaren af landshöfdingeposten inom vårt nordligaste län med dess många svårlösta frågor besitta. Länets nuvarande styresman har ock visat, att han ej ryggat tillbaka för några mödor och svårigheter, när det gäller att bringa någon af dessa vanskliga frågor till en lyckosam lösning.

Hvem har ej i godt minne landshöfding Bergströms kraftiga och behjärtade initiativ under det svåra nödåret 1902—03. Det var ett tungt år för Norrbottens befolkning, men ej mindre för dess så högt uppburne chef. Den som skrifer detta, kunde förtälja mycket om det arbete, som då dag och natt bedrefs på landshöfdingens ämbetsrum, där några få timmars sömn på en obäddad soffa, dygn efter dygn var snart sagdt det enda afbrottet i det intensiva arbetet.

Många kraftiga initiativ till varaktigt gagn för jordbruket togs då, hvilka alltjämt kräfva en vaksam och klok ledning, på det Norrbottens befolkning en annan gång, då nödår stundar, måtte stå bättre rustad att möta olyckan. Det är ej ett ringa arbete, som under de gångna fem åren nedlagts på jordbrukets främjande i samband med rationellt bedrifven boskapskötsel inom länet, som äfven på dessa områden äger rika utvecklingsmöjligheter. Landtmannaföreningar grundas, mejerier upprättas, landtmannaskolorna utvecklas, ett kraftigt upplysningsarbete från växtbiologiska anstalten i Luleå samt länets landtmannaskolor sprides ut öfver bygderna. I samband därmed främjas ock genom nya löftesrika initiativ länets binäringar, fiske och husslöjd. Och öfverallt är den populäre höfdingen själf närvarande, där hans hjälp kräfvades, själf intresserad och därför framgångsrikt intresserande andra.

Den fråga, som i vinter blifvit så brännande häruppe, är renbetesfrågan. Det gäller hvarken mer eller mindre än våra nomadiserande lappars existens.

När på förvintern till följd af snösörja och sedermera inträffande frost så hård snöskare bildas, att renarne ej med sina klöfvar kunna arbeta sig ned till mossan, blir det nödår för lapparna. Fallor därjämte ymnigt med snö, så att meterdjupa drifvor bildas, där icke ens renen kan arbeta sig fram för att söka sin redan förut så svåråtkomliga föda, då måste lappen skyndsamt drifva sina hjordar till gynsammare "betesmarker". Sedan gammalt hafva lapparne då flyttat till trakter, där mossan varit lättare åtkomlig, såsom merendels varit fallet på norskt område med dess blidare klimat och mindre hopade snömassor.

Redan sistlidne november vände sig lapparne i Karesuando, då utsikterna för vintern voro hotande, till länsstyrelsen med anhållan, att renbetesland måtte för 3½ månaders tid utverkas på norska eller helst finska områden, där dessa staters undersåtar ej under nämnda tidrymd vistades med sina hjordar, och voro lapparne villiga att betala skäligen ersättning.

Omedelbart satte sig landshöfdingen i förbindelse med svenska regeringen, som på diplomatisk väg inledde underhandlingar med den ryska. Tack vare detta raska initiativ kom gynnsamt svar, som man trodde, i rätt tid för att afvärja den öfverhängande faran. Tjugutusen renar skulle på detta sätt finna räddning från säker undergång.

Men innan detta blef bekant för länsmannen i det finska Enontekis, beläget midt emot det svenska Enontekis eller Karesuando, började renar tränga in öfver gränsen. Det stod ej i lapparnas förmåga att hindra detta. Och stora skaror renar, som, enligt gammal sedvänja, uppehöll sig i det norska Koutokeino, drefvos därjämte plötsligt af den norske länsmannen med tillhjälp af fjorton karlar och ett tjugotal hundar, uthungrade och kraftlösa, till ett antal af c:a tiotusen öfver gränsen, men icke till svenskt, utan till finskt område. Samtidigt hade den finske länsmannen i Enontekis af sin norske ämbetsbroder blifvit varskodd och var redo, när det så gällde, att göra beslag på de inträngande hjordarne. Det var vilda hetsjakter dessa dagar däruppe i vår nordligaste gränsbygd, och hjärtslitande scener utspelades. Så var det t. ex. när lapparne tiggde och bådo den norske länsmannen att ej jaga de medtagna renarna så hårdt, men han var obeveklig, och under den vilda jakten blefvo många, isynnerhet kalffvar och svagare äldre djur efter och dogo. En del skadades ock af de förföljande hundarne.

Ett åsyna vittne säger om människornas vilda framfart däruppe, citerande en gammal lapps ord: "Ja, af alla rofdjur är människan det värsta; till och med en hund låter dock en annan äta, när han själf är mätt."

Under denna kritiska tid kom landshöfdingen till Karesuando, dit färden går från Kiruna på skogsvägar 15 mil i slåde. Det gällde nu att söka bringa hjälp och rädda, hvad som räddas kunde. Under hans vistelse däruppe kom glädjebudskapet om ryska regeringens svar. Då blef fröjd och gamman i det i sorg och bekymmer försänkta lappläget. Gent emot Finland blef saken sålunda på bästa sätt ordnad.

Senare ha nya jobsposter kommit. Denna gång från Jukhasjärvi socken, belägen söder om Karesuando utmed Torneälf. Renarnas antal där uppskattas till c:a 35,000. För dessa renar är hvarje möjlighet att byta vistelseort utsluten. Mer än hälften, kanske två tredjedelar af dessa hjordar anses redan ha strukit med, begrafna under snötäcket. Så fort faran på detta håll blef känd, utverkade landshöfdingen ögonblickligen regeringens tillstånd att fälla lafbehängd skog till föda åt renarna.

Den 5:e april skall landshöfdingen i Kiruna öfverlägga med de svenska lapparnas norska juridiska ombud i ärenden, som angå de svenska nomadernas besök å de norska betesmarkerna. Samtidigt därmed skall han ock i Jukhasjärvi söka bringa därvarande lappar hjälp i deras bekymmersamma belägenhet.

Det är ingen lätt uppgift att vara styresman öfver ett län, där existensvillkoren äro så vanskliga och hotas af så många lurande faror. Där står spelet oftare än annorstädes om lif eller död. Men då är det godt för Norrbottens befolkning att i kritiska tider ha en man i tēten, som är rådig och handlingskraftig, väl pröfvad i tider af trångmål och betryck, en man, till hvars ord man gärna lyssnar, som *vet* råd och *skaffar* råd.

C. Svedelius.

SVENSK KONST.

H. & Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm—Öbg.

EN DEL SKULPTURER AF H. NEUJD.

Fyra unga konstnärer, målarna Gunnar Hallström, Oskar Hullgren, John E. Österlund och bildhuggaren Herman Neujd, ha i Konstnärsföreningens lokal i Stockholm anordnat en utställning af sina verk, målningar, teckningar och skulpturer.

Hr Hallström är nog den mest originelle af de fyra och detta kastän han i allmänhet har ett ovanligt klart och bestämt grepp på människor och ting. Det är icke sällan en monumental håll-

ning öfver hans alltid noga genomarbetade saker. — Hr Österlund besitter utan tvivel ett fint färgsinne och har gifvit många poetiska bilder af vek stämning.

Hr Hullgren målar haf och skär, är förvisso stark i färgen, men vågorna på hans taflor verka stundom väl mycket bly.

Hr Neujd har i sina skulpturer försökt sig på litet af hvarje. Bäst äro hans mindre saker och hans på Gustafsberg utförda fajanser.

OLYMPISKA SPELEN.

De storartade internationella idrottsöfningar, som efter klassiskt mönster kallas Olympiska spelen äga rum i Atén på den gamla tällingsbanan Stadion under senare delen af april månad. Våra svenska

idrottsmän skola, som bekant, talrikt deltaga, och försökstäflingar höllos den sista mars och 1 april i Stockholm. Temperatur- och väglagsförhållanden voro dock vid denna tidpunkt på året synnerligen ogynn-

samma för fotlöpfung och annan idrott, som hör ihop med sommaren, så att försökstäflingarne icke blefvo så värst lysande.

H. & Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm—Öbg.

FRÅN FÖRSÖKSTÄFLINGARNA I STOCKHOLM. 1. Törnros, 1ste man i Maratonlöpfungarne, jämte medtäflare. — 2. Spjutkastare. — 3 och 4. Nilson, modärn och klassisk diskuskastning.

BILDER FRÅN SKILDA DELAR AF LANDET.

Efter porträtt.

1. DEN NEDBRUNNA KYRKAN I ÖJABY.

Kliché: Bengt Silfverparre.

Efter porträtt.

2. DE TYSKA BALLONGFARARNE I KARLSKRONA.

Kliché: Bengt Silfverparre.

1. Den 29 mars nedbrann kyrkan i Öjaby. Belägen $\frac{3}{4}$ mil från Vexjö, var det lilla tämplet en af rikets äldsta kyrkor.

2. Den 24 mars uppstego två man ur *Tyska luftseglarbat.* i Berlin med Pomernern som mål. Vinden förde dem öfver Östersjön, ehuru de voro nära nog att icke komma öfver den; korg och snart sagdt allt måste skiljas från själfva ballongen, i hvars ring de båda männen fingo hålla sig fast tills de efter 13 tim. färd landade i närheten af Karlskrona.

3. Vi meddela en grupp från den under *Sydsvenska prässens soiréer* af red. Bülow med stor framgång framförda "Öfverbräda".

4. Det öfver hela landet kända och värderade *Selanderska sällskapet* gaf nyligen i Gelle Gerh. Hauptmanns drömspel "Elga" hvilket är ämnadt gifvas i Stockholm. Vår fotografi är ur 6 bilden och äro de uppträdande, från vänster, dir. Selander, fru Ryding samt hrr Ryding och Vidberg.

Efter fotografien.

3. FRÅN SYDSVENSKA PRÄSSENS SOIRÉER.

Kliché: Bengt Silfverparre.

Efter fotografi.

4. »ELGA», af G. Hauptmann, uppförd af Selanderska sällskapet.

Kliché: Bengt Silfverparre.

Ester 32 år

Greger 31 år

gifta.

Ava 17 år.

Torbjörn Bung 28 år.

Esters och Gregers hvardagsrum, elegant men ej alldeles stereotypt inredt, lampor tända. Lefvande blommor i höga vaser. Förfriskningar på ett bord. Ester vackert klädd i ljus, klädsam hemmadräkt. Hennes utseende är intelligent, något maktmedvetet. Ögonen tala äfven när munnen tigger. Håruppsättningen anger världsdam.

Greger går fram och åter, han ser ut som hade han det utmärkt. Händerna krypa själfsvåldigt ner i byxfickorna och en munter hvissling leker i mungiporna. Hans hållning är käck. Fötterna sättas ned som om de aldrig behöft tveka att taga ut steget. Han stannar framför sin hustru och säger varmt:

— Hvad vi är lyckliga, vi två!

Hon ler:

— Ja, vännen min, så lyckliga!

— Det är egentligen synd, att vi bjöd den där lilla flickan till oss i kväll. Hon är inte vidare rolig.

— Inte i mitt tycke, men du skämtar ju gärna med henne.

— Det är så lustigt att se henne rodna och tappa koncepterna. Hon tror sig vara världens åttonde underverk, när den framstående språkforskaren Greger Tonn sysselsätter sig med henne.

— Du har aldrig tänkt dig den möjligheten, att hon kunde taga ditt skämt för allvar och bli kär i dig?

— Kär — kär — neej... Och än se'n? Då får hon skylla sig själf. Hvem ber henne inbilla sig sådana dumheter? För att jag pratar litet skräp med den lilla gåsen, spelar ett par bitar à quatre mains med henne och en gång af en ren slump följer henne hem från en föreläsning! — Nej, vet du! Skulle det falla dig in att taga åt dig sådant?

— Vid sjutton år — ja.

Ester ser allvarlig ut och då blir hennes mun sträng.

Greger skrattar:

— Du gör mig väl inte den äran att vara svartsjuk?

— Nej Greger. Du är inte mig eller rättare mina tankar så nära, så du leker med lilla Ava, att jag kan bli svartsjuk. Mitt inre säger dig ett vänligt au revoir, och så — arrangerar också jag en lekstund au coin de feu.

— Med hvem?

— Hälst med Torbjörn Bung. Han tar mig i handen nu som förr och leder mig genom barndomens gröna skogar, ut på ungdomsdrömmens slätt. Allt ha vi delat en gång: banner, kakor, läxor och fristunder.

— Han är ju en pojke emot dig, fyra år yngre.

— Och tio år friskare till sinnet, moget starkare till själen. Han är som härdadt stål. Och hans ungdom, hvad gör den mig? Vi, modärna kvinnor, väga inte känslor på åldersvikt. Vi ge oss hän åt våra personliga sympatier. Du är också yngre än jag.

— Ett fattigt år.

— Fem, sex, om vi räkna erfarenhetens årsringar.

Greger lägger händerna smeksamt om hennes ansiktsoval.

— Min kloka, lifsgenomträngda och lifskeptiska Ester, Min älskade kamrat och vän, just sådan du är, vill jag äga dig. Men hör du, jag vill äga dig. Du får inte dela dig.

Ester tar hans händer i sina, ser upp i hans ögon och ler.

— Bara på lek — som du själf.

— Jag delar mig aldrig.

— Jo vän, det gör du och det gör jag, när vi vill behaga andra för ro skull.

Han vänder sig häftigt mot henne.

I detsamma jungfrun in:

— Fröken Eke.

Ester reser sig, hennes min blir moderligt blid.

Hon går emot lilla blyga, allt för påtagligt finklädde Ava, som niger och tager i hand dansskolemässigt. Esters tonfall är dämpadt som lugnande musik.

— God afton fröken, välkommen.

Ava barnsligt, onyanserat:

— Tack så mycket. Det var så vådligt roligt att få komma hit.

Greger emot henne.

— God afton! Se, hvad rosor i vår vinter, se, hvad liljor himlen gett.

Han för henne lekfullt fram till en stor spegel.

Ava med små röda händer för ansiktet:

— Usch ja, det var så kallt ute, och nu har jag blifvit så het så.

Ester mjukt, men dock öfverlägset:

— Kom och sitt här hos mig, fröken Eke, här är ett svalt hörn. Jag vill, ni skall ha det godt hos oss.

Hon ordnar några sidenkuddar bakom tafatta lilla Ava, som spärrar upp ett par stora blå ögon och ler meningslöst, därför att Greger ser på henne.

Nu öppnas dörren af Torbjörn Bung, en manlig gestalt med intelligent, ej vackert ansikte och stora, fasta händer. Rakt fram till Ester, som reser sig lifligt och glad välkomnande.

— Att du kom ändå, Torbjörn, du var så upp-tagen af dina kemiska experiment!

— Kunde som vanligt inte motstå dig, Ester.

Han skakar kraftigt hennes hand, vänder sig så till Greger, de hälsa med främlingsförbindlighet, Ava presenteras, men tycks vara luft för Torbjörn, han säger senare till Ester, när de båda andra gått till pianot:

— Sådana små människofrön förstår jag mig inte på. De bli till reseda eller persilja och ha fortplantningen som lifsmoment, tills de en höstdag frysa bort, skrupna och lätt glömda.

Ester sitter i en högkarmad stol och syr utan brådska eller styngräkning, det är en lång, jämn fäll, som löper fram mellan hennes händer. Hon ser ofta upp på Torbjörn med en varmt vänskapsfull blick. Till musiken lyssna de ej. De sitta i rummets andra ända och kunna tala lågt utan att störa. Ester lugnt:

— Fröken Eke är söt; en liten Karl Larssons pastell af "En ung flicka".

— Greger roar sig med att göra henne kär i sig, tycks det. Har han inte växt ifrån den svagheten än?

— Växer en bortskämd l'ami des dames ifrån sådant?

— Du skulle lärt honom.

Ester ler halft smärtsamt.

— Nej, så dyrt kunde jag inte köpa min lycka. Jag låter honom leka med andra och vet, att just den friheten behöfver han för att mena allvar med mig.

Torbjörn ser på henne med en egendomlig blick.

— Och medan han är borta för dig, bjuder du

din gamle lekkamrat till dig.

Hon räcker honom handen.

— Ja, och har det så godt. Å, vi kunde visst tala i veckor och månader om våra minnen utan att tröttna.

— Det kunde vi säkert, men — — —

— Men?

— Det är också en lek med elden.

Ester vet det. Hon ser klart i Torbjörns känslor, men som de flesta kvinnor, hvilka kunna handskas med män och för hvilka det är en dagvana att bli älskade, är hon trygg i medvetandet att kunna "släcka af", om det skulle flamma för högt.

— Käraste Torbjörn, *du* vet, att jag har mitt lugn, som just aldrig rubbas, och *jag* vet, att du aldrig skulle komma, om du fruktade eldsvåda. Låt oss inte bli sentimentala, min vän.

Han nickar och återtar ett nyss abrupt avslutadt ämne. De prata och skratta ibland lågt.]

Greger irriterad:

— Om ni kanske skulle flytta er till ett annat rum.

Ester beredvilligt:

— Gärna.

Ava med barnsligt koketteri:

— Å, så skönt, att ingen hör på oss, för professorn är jag bara litet rädd, men för professorskan så väldigt så.

Greger lägger med lätt otålighet handen på hennes skuldra.

— Nu börja vi då! Ni spelar riktigt nått, lilla fröken. Det är bara de små fingrarna vi skulle styra. Se, ett sådant litet sprattlande pekfinger.

Han tar om det. Ava skrattar förtjust. Som ett svar ljuder Esters vackra, sonora skratt från angränsande rum och Torbjörns strax därpå, basfyllt och bredt.

Kvällen går med glädje, som tycks flyga kvitterande genom rummen, med ljusa ord, lätta som fjäderbollar och blickar varma och klara af samförstånd på små områden. Det vackra hemmet bildar en ram omkring de fyra, som förefalla så tillfredsställda. Uppbrottet sker sent, Pratet och skrattet ekar efter gästerna ända ned i trapporna. Greger stäger tamburdörren onödigt energiskt, säger:

— Nå, det var rätt skönt att bli ensamma igen.

Ester går omkring och ordnar; mycket har inte blifvit rubbadt, men hon vill utplåna de främmande spåren. Hennes hem är så lefvande för henne, att hon nästan lider af att se det besökt af hvem som helst.

— Du har haft roligt i kväll, Ester?

— Ja mycket.

— Och inte tänkt på mig!

— På dig . . . var du hemma? Det tror jag knappt.

— Jo, ofta. Jag försökte få en blick af dig mer än en gång.

— Hvad skulle du med den? Den hade inte gillat dig — inte lekt med.

Hon sätter sig. Hållningen är trött. Det smala, bleka ansiktet tankfullt.

Han lägger armen omkring henne. Ironiskt:

— Du dömmar alltid *mig*. *Du* leker också.

— Ja.

— Är det rättare?

— Nej — det är det inte — — —

Hon tystnar. Skälet vill hon inte fram med. Hon vill inte erkänna, att hon på det sättet ville lära honom låta bli. Och hon misstror plötsligt sin förmåga, säger sig, att han bör få komma och gå som han vill. Hon har sett, att hon gjort en verklig vän ondt. I kväll har hon sett det, och det gör henne själf ondt. Hon tänker också, att just vid sådana tillfällen kan lek bli allvar, ty hon vet, att hon nu skulle kunna smeka Torbjörn, kyssa hans panna, trösta honom deltagande och varmt. Hon tycker, att hennes fötter ila efter honom därute i snön och mörkret, att hennes armar läggas som en bön om förlåtelse kring

hans hals, och hon darrar under intrycket af denna stämning, hvilken aflägsnar henne från Greger.

— Ester, hvad tänker du på?

— På dem, som gått.

— Än?

— Ja — mest på Torbjörn. Du borde tänka på lilla Ava.

— Borde jag! Nej, vet du, det ids jag inte.

— Hon går säkert och drömmer.

— Så låt henne det.

— Det är synd om sådana drömmar. De äro som blommor efter en oväntad frostnatt.

— Tag inte allting så högtidligt, Ester! Den lilla har sina små fantasier. Vi ska vädra ut både henne och dem nu och vara oss själfva, älskling.

Han drar henne intill sig och kysser henne länge. Hennes ögon se bort, blicken glider som spanade den mot en lång väg.

— Hvad de bästa af oss, och dit hör du, göra mycket orätt, säger hon sakta. En liten gosse brukade säga för hvarje sak, han bröt sönder: "Adjö med den leksaken!" Så gör du.

Han ler inte längre. Han minns Avas blåa ögon och darrande röda mun. Han minns, hur han just denna afton sett kvinnan vakna inom henne och hört hennes röst få de par toner, som gå i moll med aning om den första kärlekssorgen. Och han går fram till fönstret, öppnar det, känner snön slå våt och kall mot sitt ansikte, tycker sig förnimma vindens bitning i ett par heta flickkinder, går också han i varma tankarna efter kvällens lilla upprörda lekkamrat och säger — med handen på hennes ljusa, silkeslena hår: "Glada lilla Ava, oskyldiga barnet mitt, tro inte på allvar i leken, tro inte!" Han ryser lätt; så det måste han då säga henne:

— Tro inte!

Vänder sig mot Ester. Hon sitter med händerna knäppta om knät. Han säger matt:

— Vi äro trötta, du.

— Ja — det är behållningen.

JOHN ERICSONS MINNE I AMERIKA.

(Från vår korrespondent i Chicago).

Svenskarna i Chicago och staten Illinois ha i år firat den 9 mars, 44:e årsdagen af striden mellan pansarkolossen Merrimac och John Ericsons Monitor, med en festmiddag mera storlilad än någon likartad fest, som anordnats af svensk-amerikaner. Lämpligt nog var Förenta Staternas marinminister, Charles J. Bonaparte (1), svenskarnas främste hedersgäst vid denna fest till erinran om den minnesvärda sjödrabbning, då en svensk man i ett slag räddade den amerikanska unionen och omskapade all världens sjökrigsväsen. Om man skulle bli beskylld för att i dessa ord ha öfverskattat Monitors seger på Hamptons redd har man hemul hos herr marinsekreteraren själf, hvilken i sitt fästtal gaf det fullaste erkännande åt John Ericsons snilleverk med orden: "Hade Monitor blifvit färdig tjugofyra timmar tidigare, skulle den besparat unionsflottan oerhörda förluster; om den blifvit färdig ett dygn senare kunde detta inneburit omätligt större förluster icke blott för vår flotta, utan för vår nation, ja, för hela mänskligheten."

Vid fästmiddagen, som hölls å stora bankettsalen å Auditorium-hotellet, var denna Chicagos rymligaste fästsalong fullsatt. Deltagarnes antal öfverstege 730. Fästtalare, förutom innehafvaren af marinportföljen, voro: rektorn vid Augustana College fil. dr Gustav Andreen (2), f. kongressmannen Frank O. Lowden (3), kongressmannen Henry S. Boutell (4), samt f. talmannen i Illinois representanthus Lawrence Y. Sherman. En sextett sjöng en för fästet af redaktör Ernst W. Olson författad John Ericson-marsch samt flera andra fosterländska sånger.

Bland öfriga hedersgäster må nämngifvas: Kommendanten J. M. Orchard (5), Kapt. W. F. Purdy (6), Kommendörslöjtn. L. L. von Wedekind (7), Page (8) och De Witt Blamer (9), Bankiren H. A. Haugan, (10), Statsadvokaten John J. Healy (11), Postdir. Fred A. Busse, Statsskattnästaren John Hanberg. Som ceremonimästare fungerade Advokaten Edwin A. Olson och bland mera bemärkta svenskar vid talarebordet märktes: f. Statsskattnästaren i Illinois Moses O. Williamson, Legislatursekr. S. E. Erickson (14), Domaren Axel Chrytraeus (15), Postmästaren W. S. Hussander,

Efter fotografi.

FESTEN I CHICAGO TILL JOHN ERICSONS MINNE.

Klubb: Bengt Silfversparre

Juristerna Harry Olson, G. Bernhard Anderson (16), C. R. Chindblom (17), tidningsutgifvarne F. A. Lindstrand (18), Alex. J. Johnson, Gust. Broberg (19) och C. F. Erikson samt teol. dr L. G. Abrahamson (20).

Under dagens lopp höll Svenskamerikanska republikanska förbundet i Illinois sitt fjortonde årsmöte, som bevästades af ca 320 delegerade. Till förbundets president för nästkommande år valdes fabrikören Pehr A. Peterson från Rockford. Hr P. är född i Ving socken, Älfsborgs län 8 sept. 1846. Föräldrarna utvandrade redan 1852 och voro bland de första svenskar som bosatte sig i det nu till hälften svenska staden Rockford. Efter 15 år som jordbruksarbetare och tre som skogsarbetare i Wisconsin återvände P. till Rockford och blef med om att anlägga en kooperativ möbelfabrik, Union Furniture Company. Han är nu en af de större fabrikanterna i denna möbelfabriken stad samt en inflytelserik medlem i samhället.

* * *

Från en tillfällig meddelare.

Härom dagen invigdes i Hendon, nära London, en skyttepaviljong med tillhörande storartadt område. I och för sig kunde ju denna tilldragelse sakna inträse här i landet. Men dels är det en svensk man som härmad till England öfverfört vår skytterörelse och dels är paviljongen och området därkring en gåfva af Normal-Krut Bolagets i Landskrona engelska filial. Att saken i England tillmättes stor betydelse framgår redan af att fältmarskalken earl Roberts, personligen invigde paviljongen. I sitt tal påpekade earlen, den från boerkriget populäre fältherren, den utomordentliga betydelsen af frivillig skytterörelse och komplementerade skyttegilletts ordförande hr Gustaf Roos för hans initiativ i saken. Å vår grupp sitter hr Roos ytterst till vänster och earl Roberts mellan denne och sin dotter, lady Eileen Roberts.

Efter fotografi.

GRUPP FRÅN EN ENGELSK SKYTTEFEST i närvaro af fältmarskalken earl Roberts. Skyttegille startadt af en svensk, herr Gustaf Roos.

Klubb: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stilm.—Og.

EUGÈNE CARRIÈRE.

Från H. 8. D:s korrespondent i Paris.

Frankrike har fått kungssorg. En af de store ledarne i konstens värld har gått bort. Liksom skulpturen har sin Rodin har måleriet haft sin Carrière. Vänner in i döden, ha de i allt väsentligt haft en liknande bana, kanske blott att Rodins namn är litet vidare känt utom Frankrike. Båda ha steg för steg trefvat, kämpat sig fram till en kraftig, individuell ståndpunkt. Och medan t. ex. en Bougueraus slickade dukar och akademiskt godkända manér genast förlänat honom en nog snart förlorad rangplats inom konstnärernas led har den stora publiken i det längsta stått oförstående, eller rent af fientlig mot dessa båda allvarliga sanningssökare. Och då striden för bröd, för erkännande och rykte var förbi, då knappast någon längre vågade bestrida dem härskarplatsen i konstens rike, ha båda kastat sig i striden för rättvisan, för de små och förtrycktas sak. Vid sidan af Luxembourgsmuséets allbekanta Maternité finnes en annan i hundratusental spridd öfver landet för att draga blickarne till ett människovänligt manifest till förmån för de värnlösa små.

Carrière tillbragte sin barndom och ungdom i Strassburg och vann här så mycket erkännande att hans fader ansåg sig skyldig att låta honom studera i Paris. Det var också det enda offentliga erkännande, som på mycket länge kom honom till del. Ty under det att han hos mästaren Cabanel gjorde sig känd som en god elev gjorde han ett storslaget fiasko då han 1876 anmälde sig som täflande om le prix de Rome, Frankrikes kända konstnärstunderstöd. Och under de tio följande åren lyckades han aldrig tilldraga sig en vänlig uppmärksamhet från parisrepublikens eller kritikens sida, ehuru han var en trågen utställare på Salongen. Det är betecknande att nästan alla dukar från denna tid för en spottstyfver sålts i Strassburg till vänner till hans fader för att åtminstone hålla nöden från dörren. Mästaren — ty det vardt han fort nog sedan nederlaget på den akademiska banan visat honom den riktning han borde taga — lefde på att måla Strassburgska småborgares porträtt och prydde deras väggar med billiga blomsterstycken.

Men fattigdomen hade åtminstone en välsignelse med sig: den hindrade honom att bestå sig med yrkesmodell. Och därför representera så godt som undantagslöst de dukar som ej gjorts på beställning hans hustru och barn. Han har målat dem gång på gång, förstätt dem allt mer och mer, kommit dem närmare och närmare och så har hans konst fått sitt stora sårmarke: att mer än någon annan gripa det själiska, det i ord ej tolkbara. Se blott på den osägliga ömhet som talar ur hvarje linie i moderns figur i Maternité. Eller den smärtfyllda kvinnogestalten vid Den korsfäste Kristus sida. Det ligger nämligen alltid ett lidande eller åtminstone ett stilla vemod inför lifvets hårda släp i Carrière's dukar.

HVAR 8 DAG.

Efter fotograf.

Kliché: Bengt Sjöbergparre

EUGÈNE CARRIÈRE I SIN ATELIER.

Den teknik Carrière skapat sig var också mest lämpad för att uttrycka, jag skulle vilja kalla det skymningens resignation. Den tydligen ursprungligen strama, nästan pinsamt hårda, säkra teknik dränkes, aftonas i färgens bleka, blågrå dimtöcken, till dess att från det hela blott frigör sig en enda dallrande själsstämning.

Om honorar för bidrag till Hvar 8 Dag — vare sig fotografi eller textbidrag — icke är utbetaladt när respektive nummer utkommit, anhåller Redaktionen om att blifva därå uppmärksamgjord då vi helst önska uppgörelse så snart fotografi eller textbidrag är införd i tidningen.

Heidenstam har visst någon gång sagt, att Uppsala öfvervägande verkar tysk småstad.

Denna definition på den urgamla bildningshärden vid Fyris är nog också ganska träffande.

De ledsamma gatuprofilerna med sina låga stillösa hus utan ålder leda minsant icke vandrandens tanke till det faktum, att den mark han trampar är i eminent mening historisk. Det finns alltför få gränder med grönfuktade höga plank, bakom hvilka mossiga päron- och äppleträd fälla sina hvita blommor under de ljusa vårnätterna, allt för få minnestaflor, som komma främlingen att i stilla eftertanke häjda sina steg. Öfverhufvud taget allt för få monument öfver den gamla lärdomsstadens lysande förflutna, dess insatser under seklerna i vetenskapens världshistoria. Jag har aldrig lyckats upptäcka mer än en enda fläck, som i alla väder och under alla årstider tycks mig äga makten att stämma fantasi och känsla i historisk samklang — den geometriska månghörning, hvilken begränsas af Gustavianum, Årkebiskopshuset, Odinslund, Trefaldighetskyrkan, Värmlands nation, Skytteanum och Domkyrkan.

Den öfriga öknen af sten och trä, i hvilken för några år sedan endast funnos några få oaser — slotret och ett par nationssalats — har emellertid på senare tider fått ett öfverraskande stort antal nya hvilopunkter för ögat.

När det första moderna stenpaläet — ett litet mästerverk i svensk herregårdsrenässans — växte upp i elegant hvit resning bland Ägatans banala "stenupplag", var det liksom de goda Uppsalaborna fingo ögonen öppna och sågo att de voro nakna — på skönhet. Och sedan — — —

Ja, den som icke varit i Uppsala på senare tider måste förundra sig. Bankpalats i ädel och värdig stil, institutionsbyggnader utan ett spår af sömnväckande linjestelhet, för att icke tala om de nybyggda och restaurerade privathus, hvilka icke kunna annat än glädja ett vaket skönhets-sinne. Frågar man så en hederlig Uppsalabo, hvem som ärmästaren till den eller den nya byggnaden, kan man vara säker på, att bemälda herre med ett belåtet uttryck lakoniskt svarar: *Stenberg.*

Äfven om detta skulle vara sanning med modifikation, eller rent ut sagt lögn, har dock den mannen under de fem år ha ar-

Efter porträtt. *Kliché: Bengt Sjöfverparre.*
TURE STENBERG.
"Det nyaste Uppsalas" arkitekt.

betat på Fyrisstadens försköning. utträtt så mycket, att hans namn funnit ett orubbligt fäste i det allmänna medvetandet. Lika populär som hans resliga gestalt är ute på gatorna och i umgängeslivet, lika populära ha också "Stenbergs hus" blifvit bland alla som glädja sig åt gamla Uppsalas yttre utveckling.

De egenskaper som känneteckna Ture Stenberg som skapande arkitekt, ha synts mig vara en vaken blick frigjord från akademiskt tränga synpunkter, en fri och ädel smak för formens icke bara skönhet utan äfven anpassning efter omgifningen, grundlighet samt en nästan öm omsorg om äfven de minsta detaljers fulländning.

Dessa egenskaper ha också på ett eklatant sätt kommit till synes vid de af honom för en tid sedan afslutade restaureringsarbetena på Uppsala slott, hvilka skaffat länsstyrelsen moderna ämbetslokaler, landshöfdingen en furstlig "statsvåning", och ur en gapande förö-

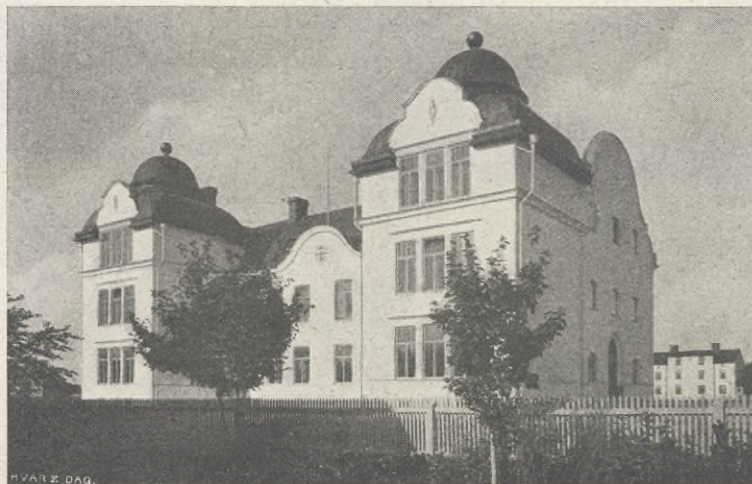
delse framtrölat en af de vackraste salar i Norden, den här afbildade landstingssalen, en storslagen komposition i Johan III:s stil med tak och väggar i hvit stuck efter mönster, hopsamlade från Kalmar slott och Katarina Jagellonicas gravård i Uppsala domkyrka. Vidare kunna antydningssvis påpekas representationsvåningens charmanta gemak med kolossal-spislar af täljsten, grekisk och italiensk marmor, de sidenimiterade väggarna med svenska konungaporträtt, de magnifika marmortrapporna, de i smakfulla lapidarmönster inlagda förstugorna och trappafatserna samt den nyuppförda terrassen af rödaktig Upplandsgranit med dess ståtliga entré.

Som ett synnerligen välförtjänt erkännande af det insiktsfulla arbete han nedlagt vid den pietetsfulla restaureringen af det gamla Wasaslottet, erhöil arkitekten Stenberg vid senaste decemberstjärnfallet Nordstjärneorden — en sällsynt utmärkelse för en arkitekt utan "officiell" ställning.

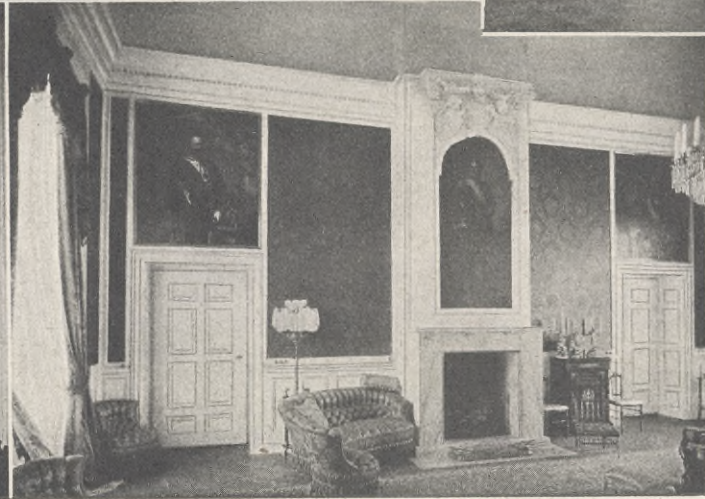
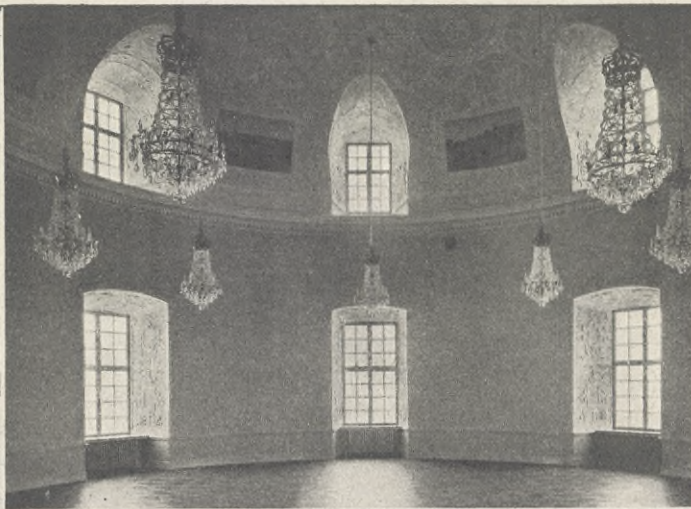
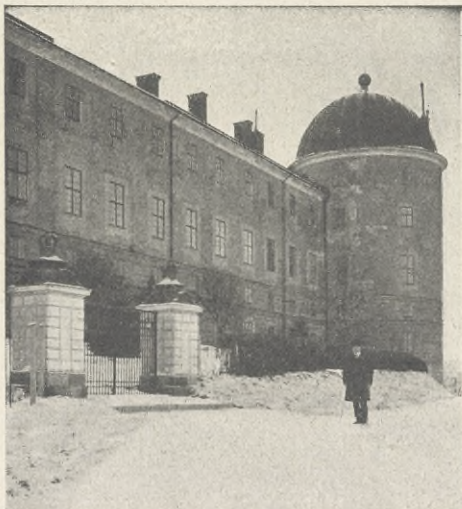
*

Ture Stenberg föddes den 20 januari 1863. Efter aflagd mogenhetsexamen vid Norrköpings högre allmänna läroverk 1882 vann han inträde vid Tekniska högskolan 1883 samt aflade afgangsexamen vid dess fackskola för arkitekter våren 1887.

Stugan blef honom emellertid för trång här hemma, och samma år "krossade" han Atlanten för att i

Efter fotograf. *Kliché: Bengt Sjöfverparre.*
FOLKSKOLENYBYGGNAD I UPPSALA. Arkitekt: T. Stenberg.

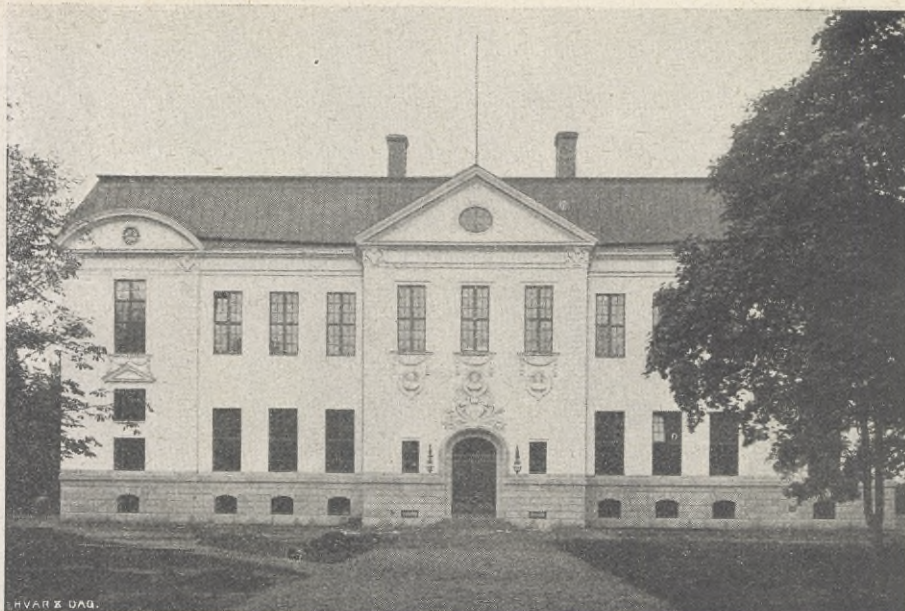
Kilohé: Bengt Sjöbergparve.

EFTER FOTOGRAFIER.

DET AF ARKITEKTEN T. STENBERG RESTAURERADE UPPSALA SLOTT:

Öfre bilderna: Nya entréen till slottet. — Tvenne interiörer af Stora samlingssalen (Landstingssalen)
Nedre bilderna: Matsalen med musikrum. — Salongen. — Interiör från stora trappuppgången

det stora landet i väster pröfva sina krafter och hämta impulser för framtida verksamhet i fosterlandet. Efter att ha tjänstgjort hos framstående arkitekter i Nordamerika, begaf han sig 1891 ut på upptäcktsfärder både i gamla och nya världen, till dess han 1894 slog sig ned i Stockholm och tillsammans med arkitekten Ludvig Petersson startade en privatarkitektbyrå, som under åren 1894—97 bland andra arbeten utförde Passage Birger Jarl samt flere stora privathus i hufvudstaden. Från år 1898 praktiserade han ensam i Stockholm, till dess han 1901 kallades till Uppsala

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Silfversparre

KEMISKA INSTITUTIONENS NYBYGGNAD. Arkitekt: T. Stenberg.

för att för universitetets räkning utföra byggnadsarbeten. Under den sista sjuårsperioden har han utfört bl. a. följande arbeten: Grand Hôtels ombyggnad 1898—1900 (märk särskildt Indiska kaféet!), Grand Hôtel i Gäfle 1899—01, Åmåls nya hotell, Kemiska institutionens nybyggnad i Uppsala (ett ovanligt ädelt verk i barock), konsul Liljewalcks hus i Stockholm, tvenne folkskolehus i Uppsala, Idiotskola för Uppsala län, Uppsala sprithandels bolags hus, Herdinska husets lyckade ombyggnad i samma stad, Murénska badhuset i Gäfle m. fl. Tillsammans med arkitekten E. Lallerstedt har han jämväl skapat Härnösandsbankens palats vid Kungsträdgården.

Dessutom har arkitekten Stenberg tjänstgjort som arbetsledare för akademiska sjukhusets i Uppsala nya paviljonger, Uppsala läns hospitalsbyggnad m. fl. och därvid lagt i dagen så utmärkta chefsegenskaper, att han af en viss hög myndighet fått betyget "oöfverträfflig".

Mätte nu bara icke några "högre uppgifter" alltför snart slita den flitige och duglige mannen från det verksamhetsfält, där han under knappt ett lustrum redan hunnit bygga sig så varaktiga monumenta are perennius!

Ty Uppsala behöfver Ture Stenberg.

W—r S—n.

TVENNE MÄRKLIGA DÖDSFALL.

Den 28 mars afled f. e. o. professorn i matematik vid Uppsala universitet **Göran Dillner** på sin egendom Sofielund å Värmdön. Född 1832, blef D. student i Uppsala 54, aflade fil. kand.-examen 61 och blef fil. dr. 63. Efter att ha tjänstgjort som docent i matematik vid Uppsala universitet blef han föreståndare för Uppsala privata elementarläroverk, hvilken befattning han

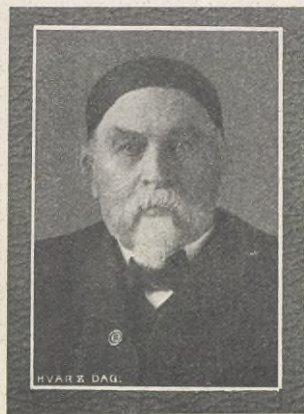
skötte till 76. Dessförinnan hade han förordnats till adjunkt i matematik vid universitetet och 1877 blef han utnämnd till e. o. professor i samma ämne.

Af D:s skrifter må nämnas "Geometrisk kalkyl", "Om bestämmande af andra gradens linier", "En grupp formler, som beröra de elliptiska funktionerna af första slaget", "Bearbetning af Todhunters algebra", "Teori för ytor af andra graden", "Om matematikens studium

vid några af de tyska universiteterna", "Versuch einer neuen Entwicklung der Hamiltonschen Methode". Tillsammans med F. V. Hultman och R. Thalén utgaf han 68—71 och 74 "Tidskrift för matematik och fysik".

*

Den 28 mars afled på sin egendom Jättna i Södermanland hufvudredaktören af Stockholms-Tidningen **Anders Jeurling**. J. studerade efter aflagd studentex. några år i Uppsala och öfvertog 1875 Gottlands Allehanda. 1879 blef han redaktör för Karlstads-Tidningen, som då uppstattes och som under J:s ledning vann spridning. 1884 grundade J. i Göteborg Dagbladet, som snart måste nedläggas. Han var därpå 85—89 red.-sekr. i Aftonbladet och blef hösten s. å. hufvudred. för den nybildade Stockholms-Tidningen. En väl förfaren tidningsman och skicklig finansman lyckades J. genom ihärdigt arbete förskaffa Stockholms-Tidningen en för svenska förhållanden kolossal spridning. Han var vid sin död hufvuddelägare i affären.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Silfversparre.

G. DILLNER.

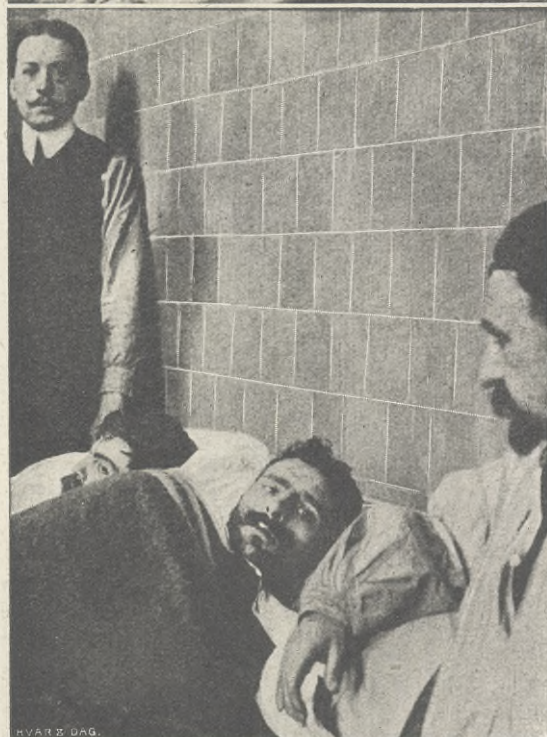
Efter porträtt.

Kliché: Bengt Silfversparre.

A. JEURLING.

NÅGRA AF DE RÄDDADE fotograferade en half timma efter ankomsten till hospitalet.

HVAR 3 DAG.

Efter fotografi.

Klicka i smigt Sjöförsvar

DE RÄDDADES ANFÖRARE NÉMY, BELÖNAD MED HEDERSLEGIONENS KORS.

Dagspressen har lämnat detaljerade skildringar af den sagolika händelsen från *grufvorna i Courrières*: efter att ha varit lefvande begrafna i 20 dagar, 900 fot under jordytan, räddades häromdagen 13 man vid lif. De ha på ett hjältemodigt sätt hjälpt hvarandra och hållit modet uppe. Deras anförare, förmannen Némy, har belönats med hederslegionen. Våra bilder äro tagna omedelbart efter ankomsten till hospitalet.

HVAR 3 DAG.

WINSTON CHURCHILL

Engelska ministärens "enfant terrible", som genom inblandning i en Natals regeringsåtgärd höll på att åsamka ministären Campbell-Bannerman stora svårigheter.

Efter fotografi.

LÖJTNANT SCHMIDT ÅTERFÖRES TILL FÄNGELSET I SEBASTOPOL EFTER DÖDSDOMENS AFKUNNANDE.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sölm—Gbg

Tillfölje en en ofantlig nederbörd under senare tid i Mülheim (vid Koblenz) satte sig lermassorna i rörelse och förstörde därvid en tredjedel af byn.

1000 innevånare blefvo utan tak. Träd upprycktes med roten och husen remnade.

HVAR 8 DAG.

Efter fotografi.

JORDBÄFNINGEN I MÜLHEIM.

Kliché: Bengt Sjöforsparre

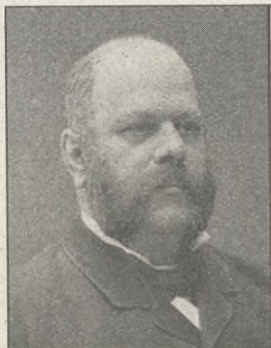

BLIF MEDARBETARE I HVAR 8 DAG.

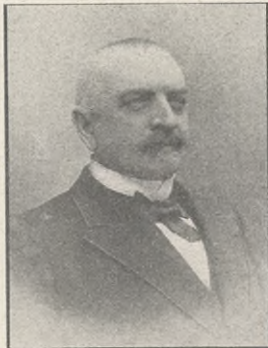
R. J. von ESSEN.

80 år fyller den 26 april bruksäg. frih. Reinhold von Essen i Sköfde Jur. kand. 55. Led. af Riksd. F. K. 80—89 o. 91, v. ordf. i Skarab. l. hush. sällsk. 91, led. af landbruksakad. Ägare af Ljunghems egendom (Skarab. l.) 59—93, ordf. i Hjo—Stenstorps järnv.-A.-B. 88—97. Inneh. Hush. sällsk. guldmedalj.

A. TERSMEDEN.

Disponenten för Ramnäs bruks aktiebolag, friherre Adolf Tersmeden fyllde den 17 april 70 år. Officiersfullmakt 56, afsked som kapten vid Svea Lifgarde 76. Sedan 77 disponent för Ramnäs bruks A.-B. Led. af Riksd. A. K. 85—87.

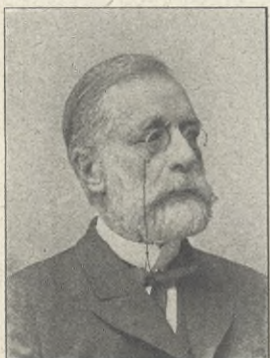
P. C. L. LOVÉN.

Överste Christian Lovén i Stockholm fyller d. 25 april 65 år. Stud. ex. 59, kapten vid Andra Lifgardet 79, öfverstelöjtn. 91, öfverste och sekundchef för Göta Lifgarde 96, afsked 01. Led. af Musikaliska akademien, af stadsfullmäktige 1900—06, i styrelsen för Kungl. Teatern.

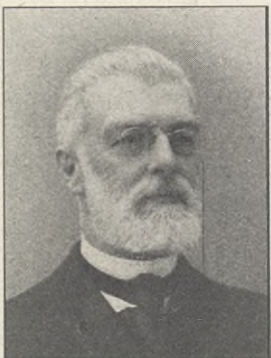
O. L. BECKMAN.

50 år fyller den 29 april öfverste Otto Beckman i Karlskrona. Ex. fr. Art.-o. ing.-högsk. 82, chef för mindep. i Karlskrona 91, led. af komm. för kustartilleriets omorganisation 99—1900 öfverste och chef för Karlsk. kustart.-reg. 02, dir. för Flottans pensionskassa 98, led. af stadsfullm. 99, v. ordf. i Drätselkammaren.

J. O. WEDBERG.

80 år fyllde d. 31 mars f. justitierådet Johan Otto Wedberg i Stockholm. Stud. i Uppsala 44, kameral-ex. 46, hofrätts-ex. 48. Vice häradsh. 61, assessor 64, rev.-sekr. 65, t. f. justitiekamster 72, led. af Nya lagberedn. 74, byråchef för lagärenden 76, justitieråd 77—92. Framstående numismatiker och bokkännare.

H. G. WACHTMEISTER.

Öfverstekammarjunkaren greve Hans Wachtmeister fyller d. 22 april 60 år. Stud.-ex. 62, fl. dr 71, attaché i Köpenhamn 72, i Wien 73, i Paris 74, i London 75, andre sekr. i utredp. 76, leg.-sekr. i Wien 83—84, kammarh. s. a., kab.-kammarh. 89, öfv.-kam.-junk. 05. Kommunalt intresserad.

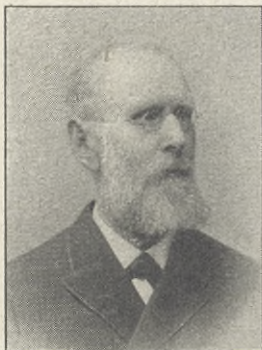
H. A. KULLE.

60 år fyllde den 22 mars genre-o. portr.-mål. Henrik Axel Kulle i Sthlm. Lär. i ant.-ritn. v. Akad för de fria konst. Stud. vid Konstakad. 65—72 i Düsseldorf 75—80, samt i Paris 80—83. Bland K:s arb. märkes "kyrkoråd", motiv fr. norra Tyskland (på Nat.-museum) "Rivalerna", "Den förlorade sonen", m. fl.

A. E. LUNDIN.

Postmästaren i Haparanda Almus Ejfrid Lundin fyllde den 6 april 50 år. Stud.-ex. 77, e. o. postexpeditör s. 3., 82 postmästare i Räneå, 94 i Haparanda. Ledamot af stadsfullmäktige, ordf. i Haparanda stads bevilningsberedning, ordf. i Haparanda hushållsgille, v. ordf. i Haparanda lasarettsdirektion, m. m.

A. H. WESTMAN.

F. d. fördeln.-läk., med. lic. Abraham Henrik Westman fyllde den 18 april 70 år. Stud.-ex. 54, med. lic. 63, lasarettsl. i Varberg 65, bat.-läk. vid Göta art.-reg. 69, reg.-läk. vid Bohusläns reg. 82, fältläk. i 3 militärstr. 88, reg.-läk. vid Första Göta art.-reg. 93 afsked 98. Läkare vid sjukh. för obotliga i Gbg sed. 70.

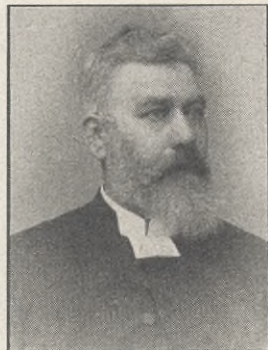
A. W. I. WERNER.

Rådman Alf Werner i Falköping fyllde d. 22 mars 70 år. Led. af stadsfullmäktige 68—85, led. i Byggnadsnämnden, Hälsovårdsnämnden, skol- och kyrkorådet, ordf. i Wilske och Frökinds härares kretsafdelning af Skarab. läns Hushållningssällskap sedan 68. Rådman sedan 98.

C. A. HOLLGREN.

Den 29 mars fyllde jägmäst. Carl Axel Hollgren 60 år. Ex. från skogs-institutet 68, e. o. tjänsteman i Skogsstyr. 76, t. f. revisor o. kamrer därstädes under sammanlagda 7 år, revisor i domänstyr. 83, jägm. i Hallands revir 91, tvenne gånger förordn. till öfverjägm. i Söderm. distr. Utg. arbeten om skogs- och jägfvård.

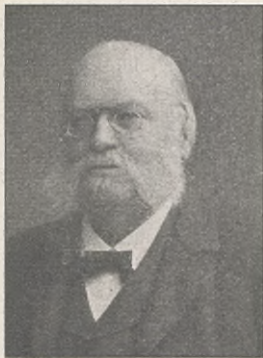

K. A. EKLUND.

55 år fyllde d. 25 mars kyrkoh. Karl Anton Eklund i Stockholm. Stud.-ex. 73, prästvigd 78. Brukspred. vid Gustafsberg, i Wermdö 81. Led. i öfverstyr. f. Sthlms folkskolor o. i fattigvårdsn. Vald af stadsfullm. till led. i den kommitté som har att afgifva yttr. öfver närgränsande kommuns inkorpor. med Sthlms stad.

PORTRÄTTGALLERI

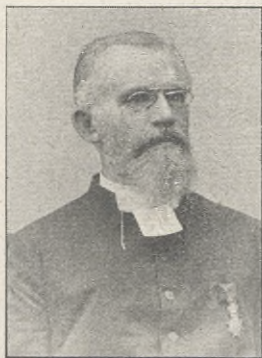
N. G. NYSTRÖM.

Rådman Nils Gustaf Nyström i Stockholm fyller den 16 april 70 år. Stud.-ex. 54, jur. fil. kand. 56, hofr.-ex. 59, v. häradsh. 63, rådman i Stockholm 86-06. Led. och sedan ordf. i Klara församlings fattigvårdsstyr., led. i fattigvårdsnämnd. 87-98, led. i byggnadsn. 1900-06, i dir. för statens undervisningsverk 06-08.

N. NILSSON.

Led. af Riksd. A. K., hemmansägaren Nils Nilsson i Skärhus, Önnneköp, Långaröds socken, fyllde den 23 mars 65 år. Sedan 87 led. af Riksd. A. K., 03 led. af lagutskottet, 04 led. af statsutskottet, statsrevisor 96-98. Framstående kommunalman i sin hemort.

S. J. E. HOLMDAHL.

Kontraktsposten, kyrkoh. Svante Holmdahl fyllde den 31 mars 65 år. Stud.-ex. 61, prästvigd s. a. kyrkoherde i Tvåaker sedan 79, prost 87, kontraktspost i Varbergs kontrakt sedan 98, inspektor för Varbergs elem.-skola för flickor 98.

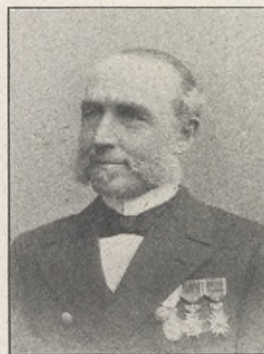
J. J. von der BURG.

55 år fyllde den 23 mars öfverstelöjtnanten vid Svea artilleriregimentet Jacob Johannes von der Burg i Stockholm. Löjtn. vid Svea Artillerireg. 77, öfverstelöjtn. 03. Led. i skjutkommissionen för försök med ny fältartillerimateriel 1900, led. i artillerikommittén 01-02.

L. J. WAHLSTEDT.

Den 27 mars fyllde f. d. lektor Lars Johan Wahlstedt i Kristianstad 70 år. Stud.-ex. 56, fil. dr. 62, lektor i Kristianstad 64, pensionerad 05. Sekr. hos Kristianstads läns hushållningssällskap 85-05, led. af stadsfullmäktige 85-05, led. af skolrådet 72-05.

N. G. SUNDSTRÖM.

Kommendörkaptenen vid Kungl. flottan Nils Sundström i Karlskrona, fyller den 9 april 60 år. Und.-löjtn. 69, i engelsk örlogstjänst 73-76, deltog i Jordomsseglingen med fregatten Vanadis 83-85, chef för sjökrigsskolan 95-1900, kommendör sedan 1900.

A. P. von OTTER.

Godsägaren, friherre Axel Philip von Otter å St. Hultrum i Jkpnns län fyllde d. 27 mars 55 år. Led. af Jkpnns läns hush.-sällsk förv.-utsk. 82-95, o. sedan 02, v. ordf. i styr. för länets landbruksskola, ordf. i N. Vedbo hushållsgille 83-95, sedan 02, led. i styr. för Jönk. läns folkhögskola och landtmannaskola m. m.

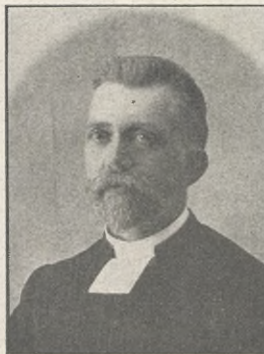
A. L. ROMDAHL.

Till intendent vid Göteborgs Musei Konstafdelning har utnämnts e. amanuensen vid Nordiska Museet fil. dr. Axel Romdahl. Född 80, stud. ex. 88, fil. kand. 1900, fil. dr. 05, e. o. amanuens vid Nationalmuseum 03, vid Nord. Museet 04.

O. W. NORDENSKJÖLD.

Kommendörkaptenen i kungl. Flottans reserv Wilhelm Nordenskjöld fyller den 15 april 70 år. Sjöofficersex. 55, kapten 68, kommendörkapten 83, i engelsk tjänst åren 62-64.

K. T. STENSTRÖM.

50 år fyller den 18 april kontraktsposten och kyrkoh. Karl Stenström. Stud.-ex. 77, prästvigd 82, kyrkoh. i Kräcklinge sedan 87, kontraktspost, i Edsbergs kontrakt 02. Stiftsombud för svenska kyrkans missionsstyrelse 05.

A. G. M. von SCHOULTZ.

50 år fyllde den 21 mars kommendörkapten Axel von Schoultz i Karlskrona. U.-löjtn. vid flottan 75, komm.-kapten af 1:a graden 1900, ex. från Gymn. centralinst. 79, deltagit i ett flertal exp. med flottans fartyg till allägna länder, sedan 02 chef för Ekipagedep. i Karlskrona, brandchef s. a.

J. WIBERGH.

Musikdirektör Julius Wibergh i Stockholm fyllde den 3 april 50 år. Inskrefs vid konservatoriet 80 och bildade sedermera den s. k. "Wiberghska damkvartetten". Kantor o. kördirigent i Tyska kyrkan 92, anförare för en hel del sångkör. Utg. fr. trycket bl. a. "Kyrkosångarens album" och "Album för kyrkosång".

MAROCKANSKA BILDER FÖR DAGEN.

MARKNADSPLATSEN I TANGER. — MAROCKANSK KAVALLERIOFFICER. — MILITÄR VAKTPOST. — TVENNE GATUBILDER FRÅN TANGER: PÅ DEN ENA AF DESSA SYNAS SPANSKA POSTKONTORET TILL HÖGER OCH DET ENGELSKA TILL VÄNSTER. — FRANSKA POSTKONTORET.

Under det den brännande "marockanska frågan" ordnats de europeiska stormakterna emellan har uppmärksamheten helt varit fäst vid Algésiras. Några bilder för dagen från själfva Marocko kunna därför vara af intresse innan det hela afföres från de aktuella frågorna.

EFTER FOTOGRAFIER